

Πέμπτη Σύναξη του Τομέα Αναγνωστών και Ιεροπαίδων της Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Το Σάββατο 7 Φεβρουαρίου 2026 το απόγευμα, στην αίθουσα του νέου Ιερού Ναού Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου πραγματοποιήθηκε η πέμπτη μηνιαία σύναξη του “Τομέα Ποιμαντικής Αναγνωστών και Ιεροπαίδων” της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας.

Ομιλητής ήταν ο Ιερολογ. π. Σεραφείμ Περγάρης, Αρχιδιάκονος της Ιεράς Μητροπόλεως Λευκάδος και Ιθάκης και Υπεύθυνος του Τομέα Ποιμαντικής Αναγνωστών και Ιεροπαίδων της Ιεράς Μητροπόλεως Λευκάδος. Το θέμα που ανέπτυξε ήταν: **«Η “Ιερωσύνη” στην Αρχαία Ελλάδα και στην Ορθοδοξία».**

Στην αρχή πραγματοποίησε μια ιστορική αναδρομή στην αρχαιότητα και δη στον ελληνικό χώρο όπου υπήρχαν οι ιερείς, οι μάντεις, οι μυσταγωγοί και ο αρχιερέας. Ο καθένας εξ αυτών είχε τον δικό του ρόλο και τις δικές του αρμοδιότητες στην τότε λατρεία. Οι μάντεις προέβλεπαν το μέλλον από τα σφάγια των θυσιών. Οι μυσταγωγοί τελούσαν κρυφές ιερουργίες ενώπιον ειδικά επιλεγμένων πιστών με την έγκριση και υποστήριξη του κράτους. Οι ιερείς ήταν απλοί λειτουργοί των ναών που συχνά ήταν διορισμένοι από το κράτος και με προκαθορισμένη θητεία. Ο δε αρχιερέας ήταν ο ανώτερος αξιωματούχος ή ο Στρατηγός σε έναν πόλεμο.

Κατόπιν έδωσε βαρύτητα στα καθήκοντα των ιερέων, τονίζοντας κυρίως την εποπτεία της λατρείας. Διευκρίνισε, ότι οι ιερείς δεν είχαν την πνευματική καθοδήγηση και την άφεση των αμαρτιών, όπως αντίθετα είχαν μεταγενέστερα οι ιερείς στον χριστιανισμό. Επίσης, αναφέρθηκε και στους βοηθούς των ιερέων, ένα είδος διακόνων, οι οποίοι ονομάζονταν Παράσιτοι και ήταν επιφορτισμένοι με τη σωστή διανομή του σίτου και γενικά των προσφορών στο Ναό. Δεν παρέλειψε ολοκληρώνοντας την αρχαιότητα να κάνει μνεία και στον τρόπο ένδυσης των ιερέων, αλλά και στην ξεχωριστή παρουσία και δραστηριότητα των ιερειών στον αρχαίο ελληνικό κόσμο.

Στη συνέχεια παρουσίασε την Ιερωσύνη, όπως την δέχεται και την βιώνει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Αναφέρθηκε στη διαφορά μεταξύ γενικής και ειδικής Ιερωσύνης. Τόνισε, ότι οι ιερείς έχουν την ειδική ιερωσύνη που αποσκοπεί στην οικοδομή του λαού του Θεού, καθώς και στην άσκηση της θείας λατρείας. Επιπλέον έκανε μνεία στο παράδειγμα των ιερέων της Καινής Διαθήκης, οι οποίοι διακονούσαν το χριστιανικό θυσιαστήριο (Εβρ. ιγ', 10 και Α' Κορ. ι',21) και προσέφεραν “θυσία καθαρά” (Μαλαχ. α',11). Και επεσήμανε: “Όπως ακριβώς η Θεία Ευχαριστία που τελείται στην Εκκλησία αποτελεί “μετοχή” στη θυσία του Γολγοθά, έτσι και η Ιερωσύνη της Εκκλησίας είναι μετοχή στην Ιερωσύνη του Χριστού, η οποία είναι μοναδική.” Γι' αυτό και οι ιερείς είναι διάκονοι και οικονόμοι των μυστηρίων του μόνου Αρχιερέως Χριστού.

Μετά την σημασιολογική προσέγγιση της Ιερωσύνης αναφέρθηκε εκτενώς στους τρεις βαθμούς της (του διακόνου, του πρεσβυτέρου και του επισκόπου). Ειδικότερα έκανε λόγο για τον τρόπο χειροτονίας στον κάθε βαθμό, για την ξεχωριστή ένδυση του κάθε κληρικού και του ιδιαίτερου συμβολισμού αυτής και

για τους διαφορετικούς τους ρόλους εντός του εκκλησιαστικού σώματος. Επίσης έκανε αναφορά και στην παρουσία των διακονισσών στη λατρεία και στην εκκλησιαστική ζωή της πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας. Δεν παρέλειψε να αναφερθεί στον κατώτερο κλήρο (ψάλτες, υποδιακόνους και αναγνώστες) και στον ξεχωριστό ρόλο τους μέσα στο εκκλησιαστικό πλήρωμα, επιμένοντας στις ευθύνες και στις υποχρεώσεις των αναγνωστών. Και κατέληξε ότι: “η Ιερωσύνη είναι και πρέπει να παραμένει στα πρόσωπα όλων μας διακονία Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας Του, του λαού του Θεού.”

Κατόπιν ακολούθησε ένας γόνιμος διάλογος μεταξύ των Αναγνωστών και του ομιλητή, κατά τον οποίο δόθηκαν οι κατάλληλες απαντήσεις. Την επιμέλεια και τον συντονισμό της σύναξης είχε ο Υπεύθυνος του Τομέα Αναγνωστών και Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίου Χριστοφόρου Αग्रινίου Πρωτοπρ. Ιωάννης Γκιάφης.

